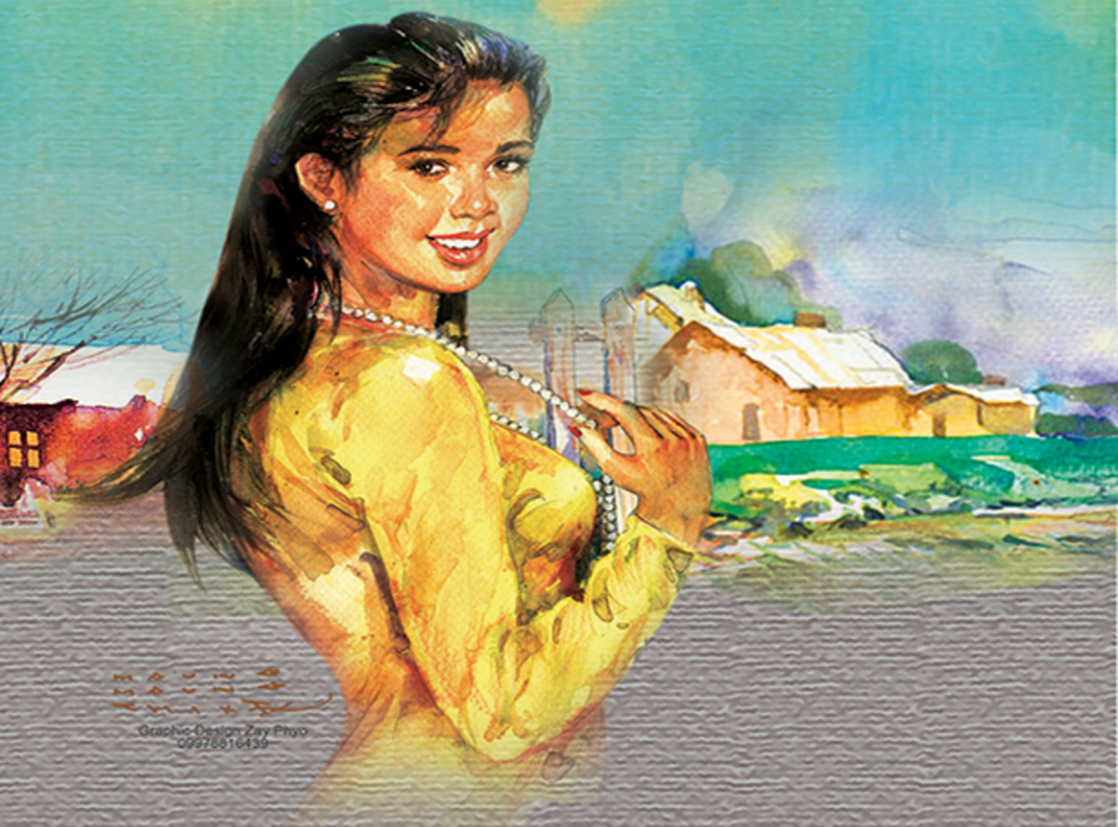

မတ္တမြားသိုက်

အိမ်

ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည်..

Graphic Design Zay Phyo
0978816439

အခန်း(၁)

ကောင်မလေးခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ကဗျာတွေဖြစ်လာသည်။ ။ ခြေခုံနုနု
ခြေချင်းဝတ်သေးသေး၊ ခြေသလုံးသားသွယ်သွယ်သည် တလက်လက်
တောက်လက်သွားတတ်သည့် ဖု(တ်)ချိန်းလေးနှင့် ပန်တင်နေ၏။ ပြီး
တော့ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ် ခါးလေးနွဲ့နွဲ့နှင့် ဆံပင်ရှည်လေးက သူမ
ခေါင်းငုံ့လိုက်တိုင်း ပြန်မော့လိုက်တိုင်း ခပ်ငဲ့ငဲ့လေးဘေးကို တစ်ချက်တစ်
ခါကြည့်လိုက်တိုင်း... ၊

.... ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်... မင်းလေးလမ်းလျှောက်....
ပေါ်တီကိုသွားရင်မင်းပါးလေး ပေါ်သနပ်ခါးဖြစ်ချင်တယ်.....

"ဟေ့ကောင်...ဘာမှ လည်း မဆိုင်ဘူး..."

"မဆိုင်ဘူးလား..."

သီချင်းဆိုထည့်လိုက်တာ အကျယ်ကြီး၊ မှားသွားတော့ စပ်ဖြဖြနှင့်
လည်ချောင်းထပ်ရှင်း၏။

....အမြဲတမ်း... မင်းအနားမှာ ကိုယ်နေချင်....မင်းရဲ့ အရိပ် ကိုယ်ဖြစ်
ပါရစေကွယ်.... အမြဲတမ်း မင်းအနားမှာတိုးချစ်ပါ့မယ်....

.....သစ္စာရှိတဲ့ မင်းရဲ့ အချစ်လူပဲ....

ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်လေးနှင့် သူမခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွားသည် ။ ပြီး

တော့ ရပ်သွားသည်။ ။ သူတို့ ခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်သွားကြသည်။ ။ သို့သော် စက်ဝိုင်းနဲ့ လေညှာက သူ့ဘေးကနေ လမ်းရဲ့ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်သို့ တစ်ဖက်ဆီ ပြေးကပ်လိုက်ကြသဖြင့် သူမရဲ့ နောက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း... ၊

"အဟွန်း..."

နောက်ကိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တော့ ကျောပြင်အလှပေါ်က ဆံနွယ်တွေ လွန်ခနဲ ရွေ့လျားသည်။ ။ ပြီးမှ သူမရဲ့ မေးဖျားသွယ်သွယ်နဲ့ နှာတံကော့ကော့လေးက ပခုံးတစ်ဖက်မှာ မစို့မပို့ဖေးကပ်လျက်... ၊

"အလင်းသို..."

"အားလုံး အလင်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာ..."

"အားလုံးနဲ့ ကျွန်မ မတူဘူး..."

"သိပါတယ်..."

"သီချင်းလည်း ထပ်မဆိုနဲ့ ... ဆက်လည်း မလိုက်နဲ့ ..."

"ဒါကတော့..."

"စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လို့ ..."

ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဆက်လျှောက်သည်။ ။ အလင်းက ဆက်လိုက်၏။

"သီချင်းမဆိုရရင် စကားပြောရအောင်..."

သူမက လှည့်လည်း မကြည့်။ ဘာမှ လည်း မပြောသဖြင့် ခြေလှမ်းရဲ့ နှုန်းကို ထပ်တင်သည်။ ။ သူမရှေ့ကို နည်းနည်းကျော်သွားသဖြင့် မျက်နှာကြည့်ခွင့်ရဖို့ နောက်ပြန်လျှောက်လိုက်၏။ သူမကခြေလှမ်းရပ်လိုက်တော့ နောက်ပြန်လျှောက်ရင်း အလှမ်းကွာသွား၏။ ထိုအခါ ကမန်း

ကတန်း ရှေ့ကို ပြန်တိုးရပ်လိုက်ကာ...။

"အဟွန်း... အရမ်းလှတာပဲ..."

"ရှင်တော်တော် သရုပ်ပျက်တာပဲနော်..."

"ဒါတောင် ခုထိ ချစ်သူလေး တစ်ကောင်တစ်ဦးမှ မရှိသေးပါဘူး သုရယ်..."

"ဘယ်လို..."

မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ မေးလိုက်တော့ ရည်းစားတွေထားနေသည့် အလင်းမျက်နှာက ပြူးပြူးပျာပျာ ထဖြစ်လျက်...။

"အဟုတ်ပါ...တကယ်ပါ။ ရည်းစားဆိုတာ ချစ်သူနဲ့ မတူဘူးလေ...ချစ်သူနဲ့ ရည်းစား ဘယ်လိုကွာသလဲ ဆိုတာလည်း သုသိပါတယ်၊ သု အဲလောက် မတုံးပါဘူး..."

သုသန္တာက မဲ့သလို ရယ်သလိုနှင့် စိုက်ကြည့်၍ ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်မှာ ပိုက်ထားလိုက်၏။ ဒီပုံစံက စကားပြောတော့ဖို့ လက်သင့်ခံလိုက်ခြင်းပဲ ဆိုတာအတပ်သိကာ အလင်းမျက်နှာကြီးချိုအိသွားကာ၊

"တို့ က သုသန္တာဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ကြားတည်းက..."

"ထွက်သွားတည်းက သိတယ်... တစ်ယောက်ယောက် အနားကို ရောက်နေပြီဆိုတာ..."

"ဟင်..."

အလင်းစကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ကစကားသံကြောင့် မျက်နှာပါမဲ့သွား၏။ ပြီးနောက်...။

"အလင်းရေ... အလင်းမြန်မြန်လာ၊ ငါနင့်ကိစ္စတွေကို လိုက်ရှင်းမနေ နိုင်ဘူး..."

သေစမ်း... ၊

"ဟွန့်..."

သုသန္တာက မဲ့လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးငဲ့၍ ဆံပင်တွေကိုအရင်ခါသည် ။ ပြီးတော့မှ လှလှပပလေး လှမ်းထွက်သွား၏။ အလင်းရဲ့ ဧရာမခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ အသံပြုဖော်ရသော သူငယ်ချင်းကောင်းဆီ တစ်လွှားနှစ်လွှား နှင့် ရောက်သွားကာ... ၊

"ဂီတ..."

"ဘာလဲ..."

ဂီတက ဖုန်းထိုးပေးကာ... ၊

"နင့်ကို ကလဲ့စားချေတယ်ထင်လို့ လား..."

"အသိသာကြီး..."

"ဒါဆိုလည်း ခဲတစ်လုံးနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်မိတာပေါ့...ဟား ဟား ဟား ...ရော့..."

ဖုန်းကိုသူ့လက်ပေါ် လှမ်းပစ်လိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားဖိညှပ်ဖမ်းလိုက်ရသည် ။ ဂီတက သုသန္တာ ထွက်သွားသည့် လမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထပ်ရယ်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ဖုန်းကိုမေးငေါ့ပြ ပြီး... ၊

"အဲဒီမှာ အလင်းဖြာဖြာတဲ့ ... နာမည်နဲ့ တကွမှတ်ထားတော့ နာမည်ချင်းကလည်း ဆင်တူလေး ဆိုတော့ အလင်းသိုဆိုတဲ့

မြာသမားကြီးများ အမှန်အကန်ကြွနေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက် များ ဖြစ်မလားဆိုပြီး..."

"နေစမ်းပါဦး....ဒီတစ်ယောက်နားကို ရောက်နေတာမြင်ကာမှ တော့ အဲတစ်ယောက်ကို အမှန်အကန် ကြွနေတာ ဖြစ်နိုင်မလား..."

ဂီတက ပခုံးတွန့် လက်ခါပြီး မဲပြသည်။ ။

"နင့်ရဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို ငါက စဉ်းစားနေချိန်ရမလား... ဖုန်းတွေဒီ လောက် တဝှမ်းဝှမ်း ဆက်နေတာ..."

"ကျွတ်..."

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ... ဒီနှစ်ယောက်..."

စက်ဝိုင်းနဲ့ လေညာက မျက်နှာတွေ မချိုမချည်နှင့် ရောက်လာကြပြီး..

.

"မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ရက်လောက် အဆင်ပြေပြေလေး ဆုံကြ ည့်ပါလား..."

"ကဲနံတင်းမှာ တစ်ဝိုင်းကျွေးမယ်လေ..."

"စက်ဝိုင်း ... မင်း..."

အလင်းရဲ့ ဒေါသက စက်ဝိုင်းဘက် ပြန်လှည့်သွားကာ... ၊

"ဒီလေတွေ ဘယ်အညာက မွေလာသလဲ မင်းတို့ မြင်တယ်မို့လား....ပြော..."

"ဘာတုံးကွ... လွှတ်စမ်းပါ၊ ငါ့အင်္ကျီဒီနေ့ မီးပူမတိုက်ခဲ့ရဘူး... ပိုဆိုး ကုန်ပြီ..."

"သေပေါ့..."

"သေစရာလား... မင်းသာ သုသန္တာကိုမှ မရရင်..."

"ဟုတ်တယ်...အဲလောက်ဖြစ်နေတာကို နည်းနည်းပါးပါးကူညီဖို့ ကြိုးစားပါလား..."

တစ်နေကုန် သုသန္တာကိစ္စမှာ အခဲမကျေရင်း အလင်းမျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်နေခဲ့လျက် ဒီလိုနေ့မျိုးဆို ဂီတတို့ စားလို့ ကောင်း သွားလို့ ကောင်း...။

"အလင်း..."

"ဘာတုံး..."

"ဟား...မင်းကလည်း..."

"ဘာမင်းကလည်း လဲ...မင်းတို့ အဲဒီဟာမလေးကို မြင်သားနဲ့ ထိန်းထားမယ်မရှိဘူး..."

"မင်းကလည်း ငါတို့ က မင်းနဲ့ သိပ်မှ မဝေးတာကို... ဂီတက လာကတည်းက မင်းဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာတာ... ဘာလုပ်မလို့ မှန်း လည်း မသိ..."

"အေးလေ...သိတဲ့ အချိန်မှာ မင်းနားလည်း ရောက်...ငါတို့ သိ..."

"တော်ပါတော့..."

"မင်းကလည်း ကွာ...သုသန္တာက မင်းကိုကြည်ပါတယ်၊ တစ်ခါလွဲသွားတာနဲ့ ပဲ..."

"ဘာ..."

"ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ... လန့်လိုက်တာ..."

ဒီလောက်လှပြီး မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးက ကိုယ်ရည်းစားများ တာလည်း အထင်သေးထားပြီး ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ။ ဂီတပြောလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာကြီးကိုလည်း သေချာကြားသွားကာမှ ... ၊

"တော်ပြီ... မင်းတို့ ကောင်တွေ ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး..."

"မလုပ်နဲ့ လေ... အဟဲ မင်းကလည်း ၊ ဒီလောက်ဝိုင်းနေတာတောင် အားမရနိုင်ဘူး..."

"ဘာဝိုင်းတာလဲ..."

"မင့်မှာ အားလုံးဝိုင်းနေတာပါအလင်းရာ...လာပါ၊ ဒီတစ်ခါဆို ငါတို့ ဂီတရဲ့ ရန်စွယ်ကိုပါ ကာကွယ်ပေးမှာ မို့လို့ နောက်တစ်ခါထပ်မဖြစ်တော့ ပါဘူး..."

"မင်းကလည်း မင်းပဲ...ဂီတကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မာရ်နတ်လုပ်လဲ ၊ သူလည်း မင်းကြောင့် အတော်အဆူခံလိုက်ရတာ..."

ဂီတအကြောင်းပါလာတော့ အလင်းမျက်နှာ စပ်ဖြူဖြစ်သွားတာ ချက်ချင်း။ ဂီတည ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးကလည်း သူတို့ လေးယောက်အဖို့မဟုတ် သူမပဲ မိန်းကလေးပါကာ အလှဆုံးမဟုတ်ပေမယ့် လှတော့လှပါ ၏။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ သူတို့ အုပ်စုထဲရောက်လာတာဖြစ်ကာ သူမအစ်ကိုက အဒေါ်တွေနဲ့ စင်ကာပူကို ပြောင်းသွားသဖြင့် သူမနဲ့ ဆက်လက်တွဲဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ပြင် သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမဖြစ်သလို ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကြောင့် သူမက သူ့အတွက် မစားကောင်းတဲ့ အသီး... ၊

"မင်းကဘာဖြစ်လို့ အဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ဂီတကိုဆုံပေးလိုက်တာလဲ..."

"ဒါမှ ဆွမ်းအုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားဆိုတာ သိမှာ ပေါ့ကွ..."

"စိုင်းအုပ်ပါကွာ... မလိုနာတာ သိသာလိုက်တာ..."

"မနာလိုစရာလား... ငါက အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဖြစ်မစိုးလို့..."

"လာသေးတယ်..."

သူငယ်ချင်းတွေ အုတ်ခုံမှာ အတန်းလိုက် ထိုင်လိုက်ကြကာ... ၊

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်... စိုင်းအုပ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလည်း လောဘကမ သေးဘူး၊ မင်းလိုပဲ..."

"ဘာ..."

"ရည်းစားများ တာပြောပါတယ်..."

လေညာက စကားမှားသလိုလို မှ င်သေသေ... ၊

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတုန်းတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို..."

"အဟမ်း..."

စက်ဝိုင်းက သတိပေးတော့ စကားကရှေ့မဆက်နိုင်။ အလင်း ဒေါသဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်နေတော့ လေညာမျက်တောင်တွေ အပိုအလိုခတ်နေခဲ့လျက်... ၊

"ဒီကောင်က နှစ်ယောက်သုံးယောက်တစ်ပြိုင်တည်းတွဲချင်တာ... ငါပြောတာ အဲဒါ..."

"ဟား ဟား ဟား... "

အလင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိုကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တဟားဟားရယ်ချ
လိုက်ကာမှ လေညှာကသူ့ပခုံးကို စာအုပ်နဲ့ ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး.

..

"သေနာ..."

အခန်း(၂)

ဖုန်းက အဆမတန်မြည်နေသည် ။ ဦးကုဋေ တောင်ဝှေးကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်ကာ... ၊

"ဟေ့... ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား..."

မေးပြီးမှ သတိရကာ... ၊

"ဪ...ခက်ပါ..."

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီး အတွင်းဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့မိသည် ။ ဖုန်း
သံက ပျောက်သွားပြီးမှ ပြန်ပေါ်လာလျှင် မြင်နေရသည့် နာမည်ကို မျက်
မှန်ချ၍ သေချာဖတ်နေမိရင်း လက်ကဖွင့်ပြီးသားဖွင့်သွား၏။

"ဘာလဲ...ဖုန်းကိုင်ဖို့ ကို နာမည်မှားမှာ စိုးလို့ ပြူးပြဲကြည့်နေရတာ
လား..."

ဘုရားရေ... ၊

"နောက်တစ်ခါ မျက်မှန်ဆောင်...ပါဝါတစ်ဆုံးတိုးလိုက်၊ ပြူးပြဲကြ
ည့် နေဖို့ မလိုအောင်..."

ပြောပြီး တက်ခေါက်လိုက်သေးသည် ။ ဦးကုဋေဖုန်းကိုနားကခွာပြီး
ပြန်ကြည့်မိသည် ။ ထိုစဉ်... ၊

"ရှင့်ကိုဖြတ်ချင်လို့ အချိန်အခါစောင့်နေခဲ့တာ..."

ဗုဒ္ဓေါ...။

"ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ တည်းက ဖြတ်ဖို့ လိုနေပြီဆိုတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လည်း သိမှာ ပါ..."

ကြည့်စမ်း...ငါ့မြေးကိုပြောနေတာ ဒါ...။

"ဒါပေမဲ့ ဖုန်းနဲ့ တော့မကျေနပ်နိုင်ဘူး...ကျွန်မတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြတ်မယ်..."

"ဟေ့..."

ဦးကုဋေဒေါသသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားသည် ။ သို့သော်...။

"ဟာ...အဘိုး..."

အလင်းက ရေချိုးခန်းထဲက ပြေးထွက် လာပြီး တစ်ဖက်ကမျက်နှာ သုတ်ပဝါကိုင်လျက် လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်ကာ...။

"ဟင်...အဲ... "

ဖုန်းနံပါတ်ကြည့်ကာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လှည့်ထွက်မည်ပြင်လျှင်...။

"မြေး...နေဦး နေဦး..."

ဦးကုဋေစိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်၏။ အလင်းကလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံ့ကြည့်သည် ။ ဦးကုဋေက ရှေ့တိုးလာကာ မြေးဖြစ် သူ ခါးမှာ ပတ်ထားသည့် တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲလျှင်...။

"ဟာ...ဘိုးဘိုးကြီး ဘာလုပ်တာလဲ..."

"မင်း...ပြစမ်း..."

"ဟာ...ဘာလဲ၊ ဘိုးဘိုးကြီးနော်...အဲဒါရှေ့ရှိတယ်..."

ရှော့ဆိုတာကျတော့ နားလည်လိုက်သည် မို့ စိုးရိမ်မှတ်ပိုသွားကာ...

"သေချာပြီ... မင်းအဘိုးကိုမညာနဲ့၊ ဖြတ်ရလောက်အောင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲပြစမ်းဆို..."

"ဘာလဲ...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးကြီး...ဟာ..."

ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နားကပ်နေပြီဖြစ်ကာ တောင်ငှေးကူမှ သာ ဟိုနားဒီနားသွားနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ...၊

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...ဘာကိုဖြတ်ရမှာ လဲ၊ ညံ့ဖွ...ညံ့ဖွ..."

"ခုနုဟိုကောင်မလေးဖုန်းထဲမှာ မင်းနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တည်းက ဖြတ်ရမှာ ဆို"

"ဟင်..."

"အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ...ဖုန်းထဲက ဘယ်သူလဲ..."

မေးတော့ ဖုန်းကိုပြန်ကြည့်သလိုနှင့် ဦးကုဋေလက်ကို အသာဖြုတ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကုတ်ကာ...
၊

"ဘယ်လိုသိမှာ လဲဘိုးဘိုးကြီးရ...ကျွန်တော်မှ မကြားလိုက်တာ..."

ဦးကုဋေမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေဆဲ။ ဟိုသင်းဟိုဟာ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး ထင်ပေမယ့် ခုခေတ်ကြီးက ရောဂါဆန်းတွေများ ပါ ဘိသန့် ...၊

"မြေး...မင်း..."

"မဟုတ်ပါဘူးဘိုးဘိုးကြီးရာ...ဒီကောင်မလေး...အဲ..."

"ဘယ်သူတုံး..."

"မသိဘူး..."

"ဘာ..."

အလင်းခေါင်းကုတ်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နောက်ထပ်ဆုတ်သည်။ ။ မြေး
ရဲ့ အသားအရေ ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံအရ ဒီလိုရောဂါမျိုးရနေတာနဲ့ တော့
မတူ။ သို့သော်... ၊

"မင်းမှာ ရည်းစားတွေများ လွန်းလို့ ဘယ်သူဆက်မှန်းတောင် မသိ
တော့ဘူးဟုတ်လား... မင်းလိုကလေးမျိုး ဒီရောဂါရနိုင်တာပဲ..."

"မဟုတ်ပါဘူးဘိုးဘိုးကြီးရာ တကယ်ပါ...ကျွန်တော့်ကိုတင်းပြီး ဖြ
တ်ချင်တဲ့ တစ်ယောက် ယောက်ဖြစ်မှာ ပါ..."

"ဟေ့...ဟေ့..."

တင်းတာဖြတ်တာပါသွားတာနှင့် ဦးကုဋေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားတတ်ကာ... ၊

"စကားပြောတာ ဘိုးဘိုးနားလည်အောင်ပြောစမ်း..."

ဖုန်းထဲကနံပါတ်ကို သိကိုမသိတာဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုဘယ်ရည်းစား
က ဖြတ်ချင်နေမှန်းလည်း မသိ။ ရည်းစားများ တာမကြိုက်သော ဦးကု
ဋေ ကလည်း အလင်းက အင်း...အဲ ဖြစ်နေလေ ဆူလေ... ၊

"မင်းလည်း ဖအေလိုပဲ...ဟင်း၊ မင်းအမေနဲ့ မင်းအဖေ ဘာကြောင့်
ကွဲကြသလဲ မင်းမသိလို့ လား..."

"မေမေကိုက မာနကြီးတာ..."

"မင်းဖအေကတော့ မှန်တယ်ပေါ့..."

"ရည်းစားထားတာလောက်ကတော့..."

"အလင်းသို့..."

"အခု ဖေဖေကလိုင်းပြောင်းသွားပြီလေ၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာပါ ဘိုးဘိုးကလည်း ..."

"အေး...မင်းလည်း အချိုးပြင်ပါ၊ စံနစ်လို နောက်ထပ်တစ်ကောင်ထွက် ပေါ်လာပြီလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး..."

"ဘိုးဘိုးကြီးပဲပြောနေတာ..."

"ငါ...တယ်..."

အလင်း စွေခနဲ ခုန်ပြီးထွက်ပြေးလေသည် ။ ဦးကုဋေစိတ် ဆင်းရဲသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် နေရာမှာ တင်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်သည် ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တော့ မိသားစုပြန်ပြီးပေါင်းစည်းဖို့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ်တော့အကောင် အထည်ပေါ်တော့မှာ လဲ... ၊

တရားရိပ်သာက ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေသာ သူ့ရင်ထဲကမီးကိုမြင်လိုက်ရင် ပြောကြတော့မည်။

"မင်္ဂလမ်းကိုရှာရမှာ ကို ဘယ့်နှယ်ကိုကုဋေက သံသရာခရီးရှည်ကြီးကိုဆက်ဖို့ ကြိုးစားနေ တာလား..."လို့ ... ၊

လူတွေဟာသေခါနီး လာလေ သေရမှာ ကိုကြောက် လာလေ။ တကယ်တော့ သေရမှာ ကို ကြောက်တာလား...မပြီးဆုံးသေးတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကြောင့် မသေချင်ကြတာလား...၊ ပုထုဇဉ်ပီသသည့် လူတိုင်းက တော့ သေမှာ မကြောက်တဲ့ လူ ရှိမည်မထင် . ၊

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေကာမှ သောကပွားနေမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပုထုဇဉ်ပီသတာပဲလို့ ဖြေသိမ့်တွေးရင်း... ၊

အခန်း(၃)

အလုပ်လုပ်နေလျှင် ကော်ဖီသောက်ဖို့ တောင် မေ့တတ်သော်လည်း ဖုန်းသံကတော့ မေ့ထားလို့ မရအောင် နှောင့်ယှက်လေသည် ။ စီးကရက် ညှပ်ထားသည့် လက်နဲ့ ပဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ... ၊

"ဟလို..."

"ဖေဖေ...သားအဖြစ်ဆိုးနေပြီ..."

"ဘာ..."

နာရီကြည့်နေတော့ ညဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဒီအချိန်ထိ ဒီကောင်လေး...။ သူ့အလုပ်စားပွဲကနေ ချက်ချင်းထလိုက်မိကာ... ၊

"ဘယ်မှာ လဲ ...မင်းက..."

"ပန်းဝါလမ်းထဲမှာ ဖေဖေ..."

"နေစမ်းပါဦး ဒီအချိန်ထိ မင်းက အင်းလျားလမ်းကိုဘာသွားလုပ်..."

"ဟာ ...ဖေဖေ နောက်မှ မေးပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်ပါဦး ... လုပ်ပါဦး၊ မြန်မြန်... ကကရဲ့ ဦးလေးတွေရောက်လာကြလို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဆင်းလို့ မရတော့ဘူး..."

"ဘာ..."

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးသွားမိကာ ဒေါသက တစ်ဆက်တည်းပါလျက် ကားသော့ဖြုတ်ခြင်း တံခါးဖွင့်ခြင်းတို့ ကို ဆက်တိုက် လုပ်သွားခဲ့ရင်း...၊

"အလင်းသို့...မင်းကအိပ်ခန်းထဲရောက်နေတာလား..."

"လုပ်ပါဖေဖေရာ...နောက်မှ မေးပါဆိုမှ ၊ ကျွန်တော့်ကားရပ်ထားတဲ့ ခြံရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်မှာ လမ်းကြားပိစိလေးရှိတယ်... အဲ့ ဒါတကယ့်လမ်းကြား မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါလေးဆုံးရင် ဖေဖေညာဘက် ကို မော့ကြည့်လိုက် ဆန်းရှိတ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရှိတယ်...ဖေဖေ ဖေဖေ လာနေ ပြီလား..."

"မင်းခေါ်တာနဲ့ ရောက်လာရအောင် ငါကစူပါမန်းမို့လား..."

စိတ်ကတိုနေကာ ကားကိုအရှိန်တင်လို့ ရသလောက် တင်လိုက်မိ သည် ။

"ဖေဖေ...ဖုန်းမချနဲ့ နော်၊ မြန်မြန်လာပါ...ခြံနံပါတ်က()..."

"ငါသိတယ်...ကကဆိုတာ ကိုမျိုးသမီးမို့လား..."

"ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ အခုကကက သူ့ဦးလေးအိမ်မှာ ဆိုတော့..."

သူဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချကာ ကားကိုဘယ်ဘက်ကနေ ဝိုက် တက်လိုက်သည် ။ အလင်းသို့ဆိုသည့် သားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်း လို့ အလိုလိုက်ယုယထားခဲ့ပါသည် ။ လိမ္မာရေးခြားလေးလည်း ရှိပါ သည် ငယ်စဉ်တောင်ချေး ကလေးဘဝတုန်းက... ၊

အရွယ်လေးလည်း ရလာရော ရန်ဖြစ်လာလို့ ကောင်မလေးတွေကို စနောက်သန်လို့ သူများကားတွေကို ဝင်အောင်းခဲ့ပြန်ပြီဆိုတာလည်း အလင်းသို့။ ကားပြိုင်မောင်းလို့ ဖမ်းခံထိလို့ ဆိုတာတွေကို အသက်မပြည့် သေးဘဲ ကားမောင်းနေတည်းက ရှင်းခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ရေတွေ နည်းသ

လား... ၊

ကားမောင်းရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်တွေတွေးရင်း ခေါင်းထဲမှာ လည်း ရှောင်နည်းပြေးနည်းတွေ ရှာဖွေစဉ်းစားနေရင်း...တွေ့ပြီ... ၊

အနီရောင်ပြိုင်ကားလေး။ ကားကိုမြင်ကာမှ ဒီတိုင်းဖြတ်ကျော်မောင်း ခဲ့ပြီး အတော်လွန်မှ ပြန်ခေါက်လာခဲ့ပြီး... ၊

"ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ရအောင်ထွက်လိုက်တော့..."

"ဖေဖေ..."

သူဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်လိုက်သည် ။ ကားရှေ့မီးတန်းတန်းတည့်မှာ အနီရောင်ပြိုင်ကားလေးက မီးထိုးပြထားသလို ရှိနေကာ ဒီကမီးပိတ်လိုက်မှ မှောင်ကျသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့ကားအတွင်း မီးဖွင့်ထားလိုက်ပြီး... ၊

"တီ..."

ဟွန်းသံကြားသည် နှင့် ခြံစောင့်ကထွက်လာသည် ။ သူလည်း ကားပေါ်က ဆင်း၍ တံခါးနားသွားကာ...

"ကိုမျိုးတို့ ကိုစိုးတို့ ရှိတယ်မို့လား..."

"ဪ...ဆရာစိုးတို့ ဧည့်သည် လား၊ ဆရာမျိုးတော့မရောက်သေးဘူး ခင်ဗျ... သုံးယောက်စလုံး ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ..."

"စံနစ်လို့ ပြောပေးပါ..."

ခြံစောင့်က ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်လျှင် အထဲကနေ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ဆင်းထွက်လာကြကာ... ၊

"ဆောရီးပါစံနစ်ရာ... ခြံစောင့်က လူသစ်မို့ မင်းကိုမသိတာ..."

"နောက်ကိုမှတ်ထားပါ... သူကခြံဝကနေ စောင့်နေရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ့်နှယ်သိသိမသိသိ လူပုံကိုကြည့်ပါလား...အရိပ်အကဲနည်း နည်း ဖတ်ဦးပေါ့..."

"ရပါတယ်မယု... ဒီအချိန်ကြီးလာရတာတောင် အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကားဘီး ဘယ်သူ နောက်သွားလဲမသိဘူး... လေပြားနေတာဗျာ၊ ဒီနားကျမှ သိတယ်... အဲဒါ ဒီညရပ်ထားခဲ့မယ် ဖြစ်မလားမသိဘူး၊ ခြံရှေ့ကပ်နေ တော့ မနက်ကျမှ မြင်ရင် ကျွန်တော့်ကားမှန်းမသိတော့..."

"ဟုတ်တာပေါ့... ကိုနစ်က ကားတွေထည်လဲစီးနေတာဆိုတော့ ကိုနစ် ကားမှန်းမသိရင် မနက်ကျ ပြဿနာတက်မှာ သေချာတယ်၊ အခုသိပြီဆိုတော့ အပြင်မှာ ထားဖို့ လည်း မလိုဘူး... ဒီတိုင်းလည်း မပြန်နဲ့ ၊ လိုက်ပို့ပေး မယ်..."

ယုယုမောင်က စံနစ်ကိုမြင်တည်းက အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပြောရမယ့် အလှည့်တောင်မပေးဘဲ သူမအသံချည်းပဲဖြစ်ကာ စံနစ်ပြင်ဆင်လာခဲ့သမျှ အဆင်ပြေသွားသည် ။ ခြံဝမှာ ပဲ စကားတွေပြောနေမိကာ အပြင်မှာ ကား သံတစ်ချက်နှင့် ကားမီးရောင်တစ်ချက် ဖြတ်သွားမှ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

ခွေးကောင်လေး...။ ကိုယ့်ဘဝငယ်စဉ်ကာလတုန်းကတောင် ဒီလောကီဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ မသုံးခဲ့ဘူး။ မြင့်မားထည်ဝါသည့် တိုက် ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိရင်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆဲမိသည် ။

ဒီလိုအဖြစ်တွေ ဒီတစ်ခါတည်းလည်း မဟုတ်... ၊

အခန်း(၄)

"ဒေါက် ဒေါက်..."

"အလင်းသို..."

"ဒေါက် ဒေါက်..."

"ဗျာ..."

"ထတော့...ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ..."

အိပ်ရာထဲမှာ အလင်းမျက်နှာ မီးခဲရဲရဲပေါ် ပစ်ချခံလိုက်ရသည့် အမဲခြောက်လိုဖြစ်သွားသည်။ ။ ထုံခဲနေဆဲမျက်လုံးကို ဖွင့်၍ နာရီကြည့်လိုက် တော့ ခုမှ ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။

"အလင်းသို..."

"ဗျာ...ထနေပြီလို့ ..."

"အေး...ပြန်အိပ်နေမှာ စိုးလို့၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့...ငါအချိန်မရှိဘူး..."

ကိုယ်မှာ ရစ်ပတ်နေသည့် စောင်ကိုခွာချနေရတာပဲ အချိန်ယူနေရသေးသည်။ ။ ဒါတောင် ရေချိုးခန်း ရှေ့ထိ ဖေဖေရောက်လာကာ...၊

"အလင်းသို..."

" လာပြီဖေဖေရာ... ဖေဖေလောနေတာနဲ့ စောင်မပတ်ဘဲ ထွက်လာ

မိတော့မယ်..."

"ထွက်လာကြည့်ပါလား...မင်း..."

ဘာဖြစ်လဲ... မသကာ လက်မောင်း အထိုးခံရရုံပေါ့... ၊

ဖေဖေအကြောင်း သူသိသည် ။ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတတ်ပေမယ့်
မလေးစားရင်မကြိုက်။ မကြိုက်ဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ
ရိုက်ပုတ်ဖူးခဲ့တာမျိုး မရှိ။ အရိုက်ခံရအောင်လည်း အလင်းသိုတို့ က မမို
က်ပေ။ ဘာရမလဲ... ပြန်မပြောနားမထောင်ဆိုတာ နာမည်မကောင်း
ပေမယ့် လွတ်လပ်ခြင်းကို ရယူနိုင်သည့် အေးလက်နက်တစ်မျိုး... ၊

"တို့ ဖေဖေကတော့ ကြည့်လိုက်ရင် ချောသန့်နေတာပဲ...အဟဲ..."

ညကကိစ္စ ဆူခံထိတော့မှာ ကို သိသည် ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာချိုသွေး
လိုက်ပေမယ့် စံနစ်မျက်နှာက တည်နေဆဲရှိလျက်... ၊

"ညကဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ..."

"ဟာ...ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဖေဖေကလည်း ..."

စံနစ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်

။

"ဘာဖြစ်စရာရှိလို့ လဲဖေဖေရ... လူကြီးတွေရောက်ချလာတာနဲ့ အ
ပေါ်တက်ပြေးရတာကို..."

"မေးလိုက်ရင် ပြူးပြူးပြပြနဲ့ ... ဒီအချိန် ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့တာ
ဘာ ဖြစ်လို့ မိန်းကလေးအိမ်ထဲမှာ လဲ..."

"အဲဒါ..."

"အနေအထိုင်မပေါ့နဲ့ ... ယောက်ျားကောင်းဖြစ်အောင် နေပါလို့ မင်း

ကိုမပြောဘူး၊ အကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်လို့ လက်ညှိုးထိုးမခံရစေနဲ့ ...

"

"ဖေဖေကလည်း ထိုးတော့ထိုးတာပါပဲ..."

စံနစ်က လှမ်းကြည့်မှ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါ၍ ... ၊

"ဖေဖေပဲစဉ်းစားကြည့်လေ... ရည်းစားထားတိုင်း သုံးနှစ်သုံးမိုးကြိုကံ စရာလား၊ ခြောက်လတစ်နှစ်ထိ သက်တမ်းတိုးပါဦး ပြောတိုင်းရောတိုး စရာလား..."

"အလင်းသို့..."

"ပြောပြတာ..."

အလင်းသို့က မုန့်တစ်ခုယူစားပြီးမှ ... ၊

"သူတို့ ကိုဖြတ်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲလက်ညှိုးကထိုးတာပဲ... "အကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်"ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကဒေးတက်ဖို့ မလိုဘူး၊ အဝေးသင်အပြင်သင် အနီးကပ် ဘာမှ ကိုမလိုဘူး... ရည်းစားဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ရပြီ..."

"မင်းဒီတိုင်းဆက်သွားရင် လူယုတ်မာ မုဒိမ်းကောင် မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ..."

"ဖေဖေ..."

"အပြုလိုက်ထပ်ရလာနိုင်တဲ့ ဘွဲ့တွေ..."

အလင်းကော်ဖီပန်းကန်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ချ၍ မဲ့ရွဲ့နေကာ... ၊

"ဖေဖေရာ...ဖေဖေသားဒီလောက် မပျက်စီးပါဘူး..."

"ပျက်စီးစီး မပျက်စီးစီး...ဒါနောက်ဆုံးပဲအလင်းသို့..."

စံနစ်က လက်သုတ်ပါဝင်ပစ်ပေါက်ချလိုက်ပြီး ထရပ်သည် ။ ပြီး
တော့... ၊

"နောက်ထပ်ဒါမျိုး ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်အိမ်ပေါ်ကခေါ်ချပြီး တစ်ခါတည်းညှားသွားအောင် ပေးစား ပစ်မယ်..."

"ଢେଢ଼େ..."

သူထွက်သွားတာနှင့် အလင်းက ကမန်းကတန်း ထလိုက်လာကာ...

"ဆက်ဆံရေးကလည်း ကျဲလိုက်တာဖေဖေရာ...ကိုယ့်သားလေးကို..."

"ဟေ့ကောင်..."

ကားသော့ဖြုတ်၍ လှည့်ကြည့်တော့ အလင်းကသူ့လက်ထဲက ကား
သော့ကိုယူလိုက်ကာ... ၊

"ဟဲ...ဟဲဖေဖေက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး...တစ်ခုပဲမပြောင်းလဲတာ"

စနစ်မျက်နှာတည်နေသမျှကားနားထိမျက်နှာချိုသွေးရင်းပါလာခဲ့လျက်၊

"ဖေဖေပြောတာနားထောင်ပါလားသားရယ်လို့ တခြားအဖေတွေ
လို ပြောကြည့်ပါလား..."

"အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ...ပေးသော့..."

"ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လေ..."

"ပေးကွာ..."

စံနစ်က သော့ကိုဖျတ်ခနဲယူပစ်လိုက်ပြီး ဒေါသမရှိတော့သည့် မျက်
ဝန်းတို့ နှင့် တံခါးဖွင့်ရင်း ငဲ့ကြည့်ကာ... ၊

"ပုံမှန်အတိုင်းဆက်ဆံ... နောက်ထပ်တစ်ခါဆို ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့
ပြောပြီးသား..."

မုန်တိုင်းဘယ်ကိုရွှေ့သွားပြီဆိုတာ အလင်းကလည်း သိသည် ။
ထို့ကြောင့် မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားခဲ့လျက်... ၊

"သားသိပါတယ်ဖေဖေရ... ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အလင်းသိုလို့
ကို ခေါ်ချင်တာပါ။ ဘာလို့ ခေါ်ချင်တာလဲ ဆိုတာကတော့...အဟမ်း..."

သူခြံထဲကနေ ကွေ့ထွက်လိုက်ရင်း ပြုံးမိသည် ။ ပြီးတော့ သတိရခြ
င်း နှင့် အတူ... ၊

ဟုတ်တယ်သို့...ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ဘူးဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ
သေချာနေချင်လို့ ... ၊

အခန်း(၅)

"ဟား ဟား ဟား..."

"အေး...ရယ်ကြ၊ အဲဒါမင်းတို့ ကြောင့် ..."

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... မင်းဘာသာ အပျင်းပြေတယ်ဆိုပြီး ဟား ဟား ဟား..."

"အပျင်းပြေ ကောင်မလေးအိမ် လိုက်လည်ရတယ်လို့ ... ဟား ဟား ဟား..."

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုပြန်တွေးရင်း အလင်းမျက်နှာကြီးလည်း
ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်လာသည် ။ ပြီးတော့ တဟားဟားလိုက်ရယ်ကာ... ၊

"ငါထင်တယ်သိလား...အဲ့ကောင်မလေး ငါ့ကို တမင်ဖဲ့ချင်တာ..."

"ဖဲ့ချင်တာလား...လိုချင်တာလားကွာ..."

"တောမှာ ဆို အဲဒါမျိုးကို အမိဖမ်းတာလို့ ခေါ်တယ်..."

"မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ...သူ့ဦးလေးတွေ မရှိကြလို့ ၊ မနက်ကလည်း သူ့မွေးနေ့ကို ငါမမိလိုက်ဘူး ဆိုပြီး မုန့်ကျွေးဖို့ ခေါ်တာ ရိုးရိုးပါ..."

"ရိုးရိုးခေါ်တာဆို ဘာလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းလဲ... အနည်းဆုံး တစ်ဝိုင်းစာလောက်အတွက် ပြင်ဆင်ကျွေးလို့ ရတယ်..."

စက်ဝိုင်းက လေညှာခေါင်းကို နောက်ကနေ ဖတ်ခနဲ ပုတ်ကာ...။

"သူ့ကိုပဲစေတနာရှိလို့ ပေါ့ကွာ... အလကား နေဝါရီများ နေပြန်ပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်လ်လေး ရှင်းပေးလိုက်တာပဲမို့လား..."

သူတို့ အားလုံး အလင်းနဲ့ ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတိုင်းမှာ ပါနေတတ်ကာ အလင်းနဲ့ သူ့အဖေ ဘယ်လိုချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာနေထိုင်ကြတာကအစ မသိတာမရှိသလောက်ပင်...။

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ခုဟာက ကကတို့ အိမ်နဲ့ သိနေလို့ လေ၊ မဟုတ်ရင်..."

"ဒါတော့ မပြောနဲ့ လေကြီး... အန်ကယ်လ်လေး မရှင်းနိုင်လို့ သာ ဒုက္ခရောက်ရရင် အလင်းဆိုတဲ့ ကောင် အူဝဲဆိုတည်းက ထောင်ထဲတန်းရောက်..."

"ဒေါက်..."

"အား..."

စက်ဝိုင်းနဖူးကို လက်ဆစ်နဲ့ လှမ်းခေါက်လိုက်ပြီး အလင်းက မဲ့ရွဲ့ပြကာ...။

"ငါက အူဝဲတည်းက ရောက်ဖို့ ဖြစ်နေရင် မင်းက ထောင်ထဲမှာ သေပြီး မင်းအမေဖိုက်ထဲဝင်လာတာ ငါရဲ့ စီနီယာပဲ..."

"ဟား ဟား ဟား..."

"ဟား ဟား ဟား..."

"မှတ်ထား...သူတောင်းစား..."

ပြောချင်တိုင်း ပြောချလိုက်ပြီး ပြောတဲ့ သူကလည်း ရယ် ခံရတဲ့ လူ

ကလည်း နာရမှန်းမသိ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မို့ ဖြတ်သွားနေကြသည့် ကျောင်းသူလေးတွေက လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ စက်ဝိုင်းနဲ့ လေညာတို့ ခေါင်းတွေခါပြီး စတာမဟုတ်ကြောင်း အချက်ပြသည် ။ ပါးစပ်တွေလည်း ချက်ချင်းပိတ်၏။

အလင်းကတော့ မဟုတ်ပေ။ လှည့်ကြည့်လာသည့် ကောင်မလေး တွေစုံအောင် မျက်လုံးကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလိုက်သည် ။ အချောဆုံးဆိုသည့် တစ်ယောက်မျက်နှာလေးမှာ ဖတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရှက်ရွံ့ဟန်လေးနှင့် မျက်စောင်းထိုးသွားတော့ သဘောတွေ အတိအကျဖြစ်လျက်... ၊

"အဟွန်း... မရည်ရွယ်ပါဘူး..."

"သိတယ်... သိတယ်..."

"ဒီကောင် တကယ်ပါပဲကွာ..."

စက်ဝိုင်းနဲ့ လေညာ နှာခေါင်းတရွံ့ရွံ့နှင့် ကဲ့ရယ်သလိုလို ထင်ရပေမယ့် မကြာမီအထင်တကြီး ခေါင်းချင်း ပူးသွားခဲ့လျက်... ၊

"မင်းသိလို့ လား ... အဲ့တစ်ယောက်ကို..."

"ဟေ့အေး..."

"သိသိမသိသိ သူ့မျက်လုံးက မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် အော်တိုအကြောလိုက်တာ...သိပြီးသား..."

မင်းမို့ မေးနေသေးတယ်ဆိုသည့် ပြစ်တင်သံသည် မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည့် ဂီတကိုမြင်လိုက်လျှင်... ၊

"ဟာ...ဂီတ..."

"အေး..."

အလင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည် ။ ဂီတက လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ အနီချိတ်လေး ခူးနားပါသော မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် ဖြစ်ကာ အင်္ကျီသည် ခါးတိုလက်ကျလေး ဖြစ်၏။

ခါးစပ်မှာ ရော လက်ကျလေးမှာ ပါ ဇာအနီရဲရဲလေးနဲ့ ကွပ်ထားကာ အနီနဲ့ လိမ္မော်ရောင် လက်ကောက်ကွင်းလေးတွေရောဝတ်ထား၏။ ဖိနပ်ကလည်း ဒေါက်မြင့်လေးဖြစ်လျက် ကျောလယ်လောက် ဆံပင်တွေကို ဒီနေ့ကျမှ အနားလေးတွေခွေးထားသောကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး နုသစ်လှပနေ၏။

"တွေ့လား...ဂီတလှပါတယ်ဆိုတာ..."

အလင်းက မချင့်မရဲရေရွတ်လျက် ခေါင်းထဲကို လက်ထည့်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွပ်စ်သည် ။

"ကျွတ်...ဟိုခွေးကောင် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးသွားလို့ ၊ မဟုတ်ရင်တော့..."

"လုပ်မနေနဲ့ အလင်း ...ဂီတလောက် မင်းအကြောင်းအတွင်းအပြင် အရပ်လေးမျက်နှာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ နောကျေအောင် သိတာမရှိဘူး..."

"အတွင်းသိ အစင်းသိဆို ရပြီ...သေနာ..."

"ဇာတ်တူသားမစားကောင်းဘူး...ဟင်္သာကိုးသောင်း ပျက်တယ်တဲ့ .."

"ဟင်္သာပျက်တာ လူပျက်တာ မဟုတ်ဘူး ..."

သူတို့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ အမူအရာမပျက် ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် ဂီတကအ

နားရောက်လာ၏။ သို့သော်... ၊

"အင်း...ညနေမှ လေ၊ ဘိုင့်..."

လမ်းကူး လာပြီးမှ ဟိုဘက်မှာ ကျန်ရစ်သည့် တစ်ယောက်ကို လက်ပြန်ဆက်နေ၏။ ဟိုဘက်က နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ကာ ဖြူဖြူချောချောပဲမို့ ဒီကိစ္စပေါ့လို့ မဖြစ်... ၊

"နင်တို့ အတန်းလစ်ဖို့ စိတ်ကူးနေကြတာလား..."

"ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ..."

သူမမေးတာကိုမဖြေဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်တော့ ဂီတက ရယ်သည် ။
ဘယ်သူ့ကိုမေးမှန်းလည်း သိလိုက်သောကြောင့် ... ၊

"မေမေ့မိတ်ဆွေရဲ့ သားပါ... ငါနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာပဲ၊ ငါတော့မမှတ်မိတော့ဘူး..."

"သူကတော့ မှတ်မိနေတယ်ပေါ့..."

"အင်း..."

အလင်းမျက်နှာက စူပူပူဖြစ်နေသလောက် စက်ဝိုင်းတို့ က ပြုံးမလို မဲ့မလိုနှင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တို့ ချုံ ... ၊

"တော်သေးတာပေါ့...ဂီတတို့ က တောဇာတိတွေမဟုတ်လို့ ..."

"အေးနော်...တောကကလေးတွေဆို ကလေးဘဝငယ်ငယ် ကောက် ရိုးပုံတွေကြား ချုံကြိုချုံကြား ဝင်ဆော့ပြီး..."

"အဟမ်း...ငါလည်း ကြားဖူးတယ်၊ အဟမ်း အဟမ်း...
စစ်တိုက်တိုင်း ကစားတာတို့ ချစ်တီးနဲ့ လယ်သမား ကြွေးတောင်းတမ်း
ကစားတာမျိုး... အဟမ်း လင်မယားလုပ်တမ်း..."

"လေကြီးနော်...နင်..."

"ဪ... မောင်ကြီးရေနမရေ... မောင်ကြီးပြန် လာပြီကွ၊ ဟုတ်ကဲ့ လာပါ... အဆင်သင့်ပဲ ဆိုတာမျိုးလေးတွေ ပြောတာပါ..."

"ကြည့်စမ်း..."

"ဘာတုံးကွ... မင်းရဲ့ အဆင်သင့်ပဲ ဆိုတာကြီးက..."

"ထမင်းခူးခပ်ထားပါတယ် မောင်ကြီးရေ... ဘာညာကွာ၊ မင်းကလည်း ဘာလဲ... နွေဦးကာလကဗျာ ရွတ်ပြရဦးမလား..."

တမင်တကာနောက်ပြောင်ချင်နေတာမှန်း သိနေသဖြင့် ဂီတက ထိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ မထိုင်တော့ဘဲ လေကြီးရဲ့ ပခုံးကို စာအုပ်နဲ့ ဘုန်းခနဲရိုက်ပစ်လိုက်ကာ... ၊

"တော်တော်စုတ်ပဲ့ကြတယ်ဟုတ်လား...နင်တို့ နဲ့ မထိုင်တော့ဘူး၊ တော်ပြီ..."

"ဘယ်သူကကျွေးလို့ တော်ပြီလဲ...ခုမှ သွားစားရမှာ ..."

"သွားပေါ့...မလိုက်ဘူး..."

ဂီတက လွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်ဆွဲချိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလျှင်...၊

"ဂီတ..."

အလင်းက ဂီတလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲ၏။ ပြီးတော့ သူလည်း ထရပ်လိုက်ကာ... ၊

"ငါပြောစရာရှိတယ်..."

"အံ့မာ..."

စက်ဝိုင်းမျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ ။

"ဘာလဲ...အလင်း ဟေ့ကောင်၊ ဟင်္သာကိုးသောင်းနော်..."

နောက်ကနေ လှမ်းအော်ကျန်ခဲ့ကြလျက်...၊

"ဂီတ...အဲ့ကောင်ပြောတာ နားမထောင်နဲ့၊ အဲ့ကောင်ရူးနေတာ..."

စက်ဝိုင်းတို့ အော်နေကြတာကြားတော့ ဂီတကအလင်းကို မော့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ လက်ကိုပြန်ရုန်း၏။ အလင်းက မလွှတ်ဘဲ ဖိဆုပ်ထားသဖြင့် မျက်ခုံးတန်းလေး တွန့်သွားသည်။ ။

"ဟဲ့...လွတ်လေ၊ သူများ တွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်လိမ့်မယ်..."

အလင်းကလွတ်လိုက်ပြီး ဂီတကိုစိုက်ကြည့်ကာ...၊

"နင်ကဘာလို့ အဲလောက်တောင်ပြင်လာတာလဲ... မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေခြစ်ချလို့ ရတယ်..."

"ကဲ့ရဲ့ မနေစမ်းပါနဲ့ ...မလိမ်းတတ်မပြင်တတ်နဲ့ လိမ်းလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မလိမ်းချင်လို့ မလိမ်းခဲ့တာ...ဟွန်း..."

ပြောပုံက ဆရာမကြီးစတိုင်နှင့် ။ ခါတိုင်းလည်း သနပ်ခါးလိမ်း နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့သူမမျက်နှာမှာ ဘာအရောင်အဆင်း မှ မရှိခဲ့တာအမှန်ပင်။ ဒါပေမဲ့ လည်း သူမကလှနေတာပဲဖြစ်သည်။ ။ ဒီနေ့ကျမှ...၊

"ငါတို့ အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်လေ...ဒီမနက်လေးနာရီ မိသားစုတွေဘုရားသွားကြတယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ကြတယ်...ညကျမှ ဟိုတယ်မှာ ပါတီ သတ်သတ်ပေးမှာ ..."

"ဟွန့်..."

နှာခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်၍ မသိမသာမဲ့မိကာ... ၊

"သူတို့ ဘာသာ လူကြီးချင်းနှစ်ပတ်လည်တာ...နင်က အဲလောက်ပြင် စရာလား..."

"ပြင်ချင်လို့ ပြင်တယ်...ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါနဲ့ နင့်အကြောင်း ကြားပါတယ်... ညက ကျော့ကျော့မူဟန် အဲ...နာမည်ကလည်း အတိုခေါ်လည်း မကောင်း အရှည်ခေါ်လည်း မကောင်း..."

"မကောင်းလည်း မခေါ်နဲ့ တော့..."

ကကအကြောင်းပြောတော့မှာ သိကာ ခေါင်းကြီးသွားသည် ။ ဒီလောက်တောင်တမင်တကာစောင့်ပြီး သတင်းပေးတဲ့ သူရှိနေတာလားလို့ တွေးမိသဖြင့် စိတ်လည်း တိုသွားမိ၏။ ဒါပေမဲ့ဂီတကမရ... ၊

"ဘာဖြစ်တာလဲ...သတင်းဆိုတာ ပုပ်ရင်ပေါ် ဟုတ်ရင်ကျော်တဲ့ ၊ နင့်သတင်းတွေကတော့ အပုပ်နံ့ချည်းပဲဆိုတော့ အပေါ်မြန်တာပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်...ငါက ဆယ်လီထက်သာတယ်၊ ညကသတင်းက အခုကိုးနာရီမထိုးသေးဘူး..."

"ဟား ဟား ဟား..."

ဂီတက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုငဲ့ကြည့်၏။

"ကြံဖန်ဂုဏ်ယူနေသေးတယ် အလင်းရယ်...ဆယ်လီတွေထက်သာတယ်ဆိုလည်း ဆယ်လီတွေက ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာဖြစ်ဖြစ် ဖွန့်င်လေနာမည်ကြီးလေ...နင်ကတော့ အပုပ်နံ့တွေလှိုင်နေလေ လူတွေက ဝေါင်ဝေါင်ရှေးလေ...ဟား ဟား ဟား..."

"သိပ်ရယ်မနေနဲ့ ...သွားဖုံးတွေအံပုံတွေကြားကပါ သွားတွေထပ်
ပေါက်လာလို့ အစွယ်မှတ်ပြီး ရိုက်ထုတ်ခံနေရဦးမယ်..."

"ဟား ဟား ဟား ဟား..."

"ငါနဲ့ ကကနဲ့ ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူး..."

"ဘယ်သူကမေးနေလို့ လဲ..."

"မေးမေး၊ မမေးမေးမှတ်ထား...နင်သိဖို့ လိုတယ်..."

"Why?..."

"မကြာခင် နင့်ကိုရည်းစားစကားပြောတော့မှာ မို့လို့ ..."

ဟမ်...၊

ဂီတရယ်နေတာတွေ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပျောက်ကုန်သည် ။ လှည့်ကြ
ညှိလိုက်တော့ အလင်းမျက်နှာ လွှဲလိုက်ပြီး ပခုံးတွန့်၍ ...၊

"အခုမပြောသေးပါဘူး... အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့ ဦး၊ အားနာစ
ရာကြီး..."

"အလင်း..."

"ဟင်..."

ပြန်ထူးပုံက အူကြောင်ကျားပုံနှင့် ... ။

"အရူးကွက်တွေနင်းမနေနဲ့ ... မိန်းကလေးတိုင်း ကန်းနေရင်တောင်
ငါ့မှာ ဒီမှာ ..."

ဂီတက မျက်လုံးပြူး၍ လက်ညှိုးနဲ့ ပြန်ထိုးပြကာ...၊

"ငါ့မျက်လုံး အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်..."

"နောက်တော့ ကန်းချင်ကန်းမှာ ပေါ့..."

"ဆုတောင်းလေ..."

မဲ့လိုက်ပြီး ဂီတက သူ့ရှေ့ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကျဲလိုက်သည်။ ။
ကပ်လိုက်မလို ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ သူမရဲ့ ကျောပြင်လေးကနေ မြင်နေရ
သည့် အလှအပများကြောင့် ငေးနေမိရင်း မလိုက်ဖြစ်ခဲ့... ၊

နင်အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာ အစတည်းကသိတယ်ဂီတ... တမင်တ
ကာ ကျော်လွှားသွားနေခဲ့ရတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား...ဒါပေမဲ့ မရ
တော့ဘူး... ၊

အဖေအမေတွေသိသိ... အစ်ကိုမောင်တွေသိသိ၊ ဟိုကောင် ရတု
အောင် ဘာပဲပြောပြော... ကဲ... ၊
